

Dede İle Ayı

Ormanın birinde küçük kulubesinde mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşayan yaşlı, aksaçlı bir dede varmış. Aksaçlı dede artık yağmurlar başladı yakında kışta gelir. Kimseye muhtaç olmadan bu kışı evimde sıcacık geçirmek için ormana gideyimde odun keseyim kendime demiş.

Eline baltasını almış ve ormanın yolunu tutmuş. Bitane ağacı gözüne kestirmiş. Baltayı havaya kaldırmış ve bütün gücüyle ağaca vurmaya başlamış. Ağaç çok kalınmış her vuruşunda ormanda sesler yankılanıyormuş.

O kadar çok gürültü oluyormuş ki kış uykusuna erken yatan ayı gürültüye dayanamayarak ininden dışarı çıkmış ve Aksaçlı Dede'nin yanına gitmiş. Ayı bu gürültüde ne böyle bu mevsimde yapılacak iş mu Dede demiş. Bak beni uykumdan uyandırdın şimdi ben seni yemeyimde ne yapayım demiş. Dede de haklısın demiş zaten haksızsın desemde beni yiceksin demiş.

Ozaman sen söyle bakalım benim yerimde sen olsan neremden başlardın beni yemeye demiş. Dede de ben olsam ellerimden başlardım yemeye demiş. Ayıda tamam bende ellerinden başlıcam demiş. Aksaçlı Dede ellerinden yün eldivenlerini çıkarmış ve ayıya vermiş. Ayı başlamış çiğnemeye ama ağzında sakız gibi esneyip duruyormuş. Bu ne biçim el böyle ne tadı var ne tuzu demiş.

Aksaçlı Dede de ozaman sana ayaklarımı vereyim demiş. Ayıda tamam demiş. Dede ayaklarından çarıklarını çıkarmış ve ayıya uzatmış. Ayıda çiğnemiş çiğnemiş bir türlü yutamamış. Bu ne tadsız tutsuz bişey böyle demiş. Bundan sonra insan yemicem demiş ve inine geri dönmüş.

Aksaçlı Dede de bunca yıllık tecrübesi sayesinde ayıdan kurtulmuş ve kulubesine doğru yola koyulmuş. Az daha ayıya yem olucakmış. Kurtulmanın verdiği mutluluk ile kulubesinde uzun yıllar mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşamaya devam etmiş.